

ANY XVI

LA GRALLA

PUBLICACIÓ SETMANAL

NÚM. 775

LA VEU D'ESPANYA A GINEBRA

Mentre el capitalisme d'Europa fa el sord als clams de l'Espanya liberal, els treballadors de tot el món es disposen a lluitar contra el feixisme

Alvarez del Vayo ho ha dit a Ginebra: «La guerra d'Espanya no és una guerra civil; és la guerra mundial, que es debat a la nostra terra.»

Això, el ministre d'Estat espanyol no creiem pas que ho hagi dit per a assabentar-ne als seus il·lustres oients, sinó tan sols per exercir el dret de la protesta i perquè ho sentissin al carrer. Els seus oients, tots il·lustres de mena, ja estan assabentats i tots saben prou el paper que han de fer a Ginebra.

La guerra — de dies ha que es veu — no és guerra de fronteres, ni de mercats colonials, ni d'uns Estats contra uns altres Estats. Aquesta guerra del feixisme a Espanya, és l'última carta que juga el capitalisme d'Europa per a vèncer les idees noves de la revolució que avança fatalment per a imposar la seva nova economia.

I perquè la lluita té aquest caire, a ningú no pot sorprendre la coincidència del feixisme italià i germànic i les falses democràcies de França i d'Anglaterra, que hipòcritament juguen el joc del murri. Ni a l'alta banca de França, ni als lords i grans terratinents i senyors feudals de la vella Anglaterra, no els pot interessar que el comunisme o el socialisme autèntics triomfin a Espanya. I la guerra desfermada pels que gaudien de tota mena de privilegis, cada dia que s'allarga fa més fondo el solc de la revolució. Si les potències feixistes no haguessin proveït d'ar-

mament els feixistes espanyols i si les potències democràtiques no haguessin boicotejat la democràcia espanyola amb el pacte vergonyós de la «no intervenció», les masses obreres espanyoles no serien avui l'obsessió dels plutòcrates que governen a tots els països, que temen, i amb raó, que, o la taca roja de l'Espanya revolucionària fatalment s'estendrà a tot Europa, o tot Europa serà sojutzada pel feixisme d'Hitler i Mussolini.

Mentre el poble de Madrid segueix resistint amb un heroisme de llegenda i a tot Espanya les milícies de la llibertat i la revolució segueixen contenint i avançant; mentre Catalunya es prepara a la defensa, la veu d'Espanya a Ginebra té un accent dolorós de tragèdia, però és també com un crit d'alerta, com el clam angunios de la civilització que no es resigna, que no es vol resignar, que no es pot resignar a morir sota el jou de la barbàrie.

Mentrestant les masses treballadores d'Espanya i de tot el món seguiran lluitant fins a vèncer o morir pel triomf de la llibertat i per un nou règim de justícia. I els grans pobles, com la U. R. S. S. i com Mèxic, demostraran al món que a la fi podrà més la voluntat dels pobles lliures, que no aquests Estats sota el domini de la força i la injustícia que són una constant amenaça per a la pau del món.